

φλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖ· διότι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἀφότῳ ἐγεννηθῆκα δὲν εἶδον ποτέ μου τὸν ἥλιον!»

Ὁ Γαλιλαῖος ἀνεστέναιξε λυπηρὰ· ὁ δὲ ἄλλος ἐξηκολούθησεν: « Συγγνώμην ἂν σὲ ἐξέλαβα ὡς τυφλόν. Ἀνθρώπος ἄνευ ὀφθαλμῶν κἀμνεῖ πολλὰ σφάλματα. Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν. Γνωρίζω καλὰ τὸ μέρος.» «Θέλεις τότε νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸ Γκιόέλλο; Εἰξεύρεις τὸν δρόμον;» — «Καὶ ἐκεῖ θέλεις νὰ ὑπάγῃς;» — «Ναί.» — «Τότε ἄς ὑπάγωμεν. Ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου;» — «Νὰ το.» Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τινα στιγμὴν ἐζήτησεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα ἐπὶ τέλους τὰς εὐρον. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀνεχώρησαν.

«Ἀπ' ἐδῶ,» εἶπεν ὁ τυφλὸς ξένος· «μου φαίνεται ὅτι καὶ σὺ εἶσαι γέρον, πόσων ἐτῶν εἶσαι, ἀδελφέ;» — «Ἐπὶ τὰ ἐβδομήκοντα,» εἶπεν ὁ Γαλιλαῖος — «ὦ, εἰμαι πλουσιώτερός σου εἰς τὰ χρόνια, — εἰμαι ὀρθοῦντα δύο. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Τὰ φορέματά σου δὲν φαίνονται νὰ εἶνε πτωχοῦ ἀνθρώπου. ὦ, σὰς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Τὰ πτωχά μου φορέματα θά...» — «Καὶ παρακαλῶ διατὶ δὲν μὲ λέγεις τώρα, ἀδελφέ;» — «Ἀλλὰ σύ...» — «ὦ, ἐγὼ — ἐγὼ εἰμαι ἕνας δυστυχὴς τυφλός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμενε ἀβοήθητος εἰς τὸν δρόμον μὲ τὰ καλὰ μου αὐτὰ φορέματα, ἂν δὲν μὲ ἐβοήθει ἕνας ἀδελφὸς ὡς σύ.»

Ἐπὶ τινα καιρὸν ἀμφοτέρωι σιωπηλοὶ ἐβάδιζον, ἕως οὗ ὁ κώδων τοῦ χωρίου εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι εὐρίσκονται πλησίον τῆς ἐπαύλεως.

«Ἐπιθυμοῦντες ἀληθῶς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Γκιόέλλου; Γνωρίζεις ἐπίσης καὶ τὸν καλὸν κύριόν της, τὸν Κύριον Γαλιλαῖον;» — «Ναί, τὸν γνωρίζω· σὺ τὸν γνωρίζεις;» — «Ναί, ἀρκετὰ καλὰ, — καὶ μὲ τοῦτο θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδά ποτε, ὅμως ποτὲ δὲν ἄφουγα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χωρὶς ψαμί καὶ ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει; Ὁ κόσμος λέγει ὅτι εἶνε μέγας ἀνὴρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ τὸν ὀνομάζομεν καλὸν ἄνθρωπον, διότι κανεὶς δὲν ἐννοεῖ τὴν φιλανθρωπίαν καθὼς ἐκεῖνος, καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι τὸν ἀγαπῶμεν, ἂν καὶ δὲν τὸν γνωρίζωμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας!» Οὕτως ἔχει μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Τὸν ἀγαποῦν ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδον ποτέ.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαλιλαίου μαθητῆς τις τοῦ μεγάλου διδασκάλου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀφῆκε τὸν μεταλαγχολικὸν γέροντα, ἀλλ' εὗρεν αὐτὸ κενὸν καὶ τὴν θύραν τοῦ ἀνοικτήν.

Μὲ πολὺν φόβον ἐφώναξε τοὺς φίλους καὶ

τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἑστειλε διὰ νὰ ἐξετάσωσι καὶ εὗρωσι τὸν προσφιλεῖ τυφλόν. Ὅτε τὸν εὗρον ἐφώναζον ἀπὸ χαρὰν· καὶ ὁ νέος εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν πλήρης εὐγνωμοσύνης, διότι τὸν εἶδε ἀσφαλῆ. «Κύριε Γαλιλαῖε, τί φόβον ποῦ μᾶς ἐπροξένησας!» καὶ λέγων ταῦτα ὁ μαθητῆς κατεφίλει τὴν χεῖρα τοῦ διδασκάλου. Μόλις τώρα παρετήρησε καὶ τὸν ξένον σύντροφόν του, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ ἐνόησε ποῖον εἶχεν ὁδηγήσει.

Πρὶν δὲ παρέλθῃ ἡ ἐκπληξίς τοῦ πτωχοῦ ὁ Γαλιλαῖος, ἐναγκαλισθεὶς αὐτόν, ἀνέκραξε: «Ἰδού, φίλε μου! ἰδού ἕνας ἀδελφὸς τοῦ Γαλιλαίου. Ἡ φιλανθρωπία μᾶς ἔκαμεν ἀδελφούς. Μὲ ἔσωσας, φίλε μου, Δὲν εἰξεύρεις ὅτι καὶ ὁ Γαλιλαῖος εἶνε τώρα τυφλός; Πάν ὅ,τι δὲ τώρα εἴμπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δυστυχίαν του, εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουσιν. Ἐλα, ἡ οἰκία μου θὰ εἶνε καὶ ἰδική σου καὶ τὸ ψαμί μου ψαμί σου. Θὰ ἴδῃς δὲ ὅτι καὶ οἱ πλούσιοι εἴμπορεῖ νὰ γίνουν ἀδελφοὶ καθὼς καὶ οἱ πτωχοί.»

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ διεχύθη τότε ἄπειρος τρυφερότης καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ φιλῶν τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου διδασκάλου δὲν εἴμπόρεσεν οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ ἀπὸ τὴν πολλήν του συγκίνησιν.

Η ΓΑΡΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΝΕΙΠ.

Ἐν Βεροσσοφεν, μικρᾷ κωμοπόλει τῆς Βαυαρίας, ἱερεὺς τις καθολικός, ὁ Ἀββᾶς Κνεῖπ, ἐνεργεῖ θαυμασίας θεραπείας πλείστον εἰδῶν νοσημάτων, διὰ τῆς ὑδροθεραπείας. Ἐχει ἰδίαν μέθοδον, δι' ἧς πρῶτον ἐθεραπεύθη αὐτός, κατόπιν δὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ πρὸς ὄφελος τῶν ὁμοίων του. Ἡ φήμη του διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ μέχρι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, προσέρχονται δὲ τόσα πλήθη νὰ τὸν συμβουλευθῶσιν, ὥστε τὰ ξενοδοχεῖα τῆς μικρᾶς κώμης δὲν ἔχουν τόπον δι' αὐτούς, καὶ ἀναγκάζονται νὰ κοιμῶνται εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἀμάξας.

Ὅπως ὅλοι οἱ ἐμπειρικοί, ὁ Ἀββᾶς Κνεῖπ ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι δύναται νὰ ἰατρῆν κάθε εἶδος ἀσθενείας διὰ τῆς μεθόδου του, τὸ βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι πολλὰκις ἐπιτυγχάνει ἐκεῖ ὅπου πολλοὶ διάσημοι ἰατροὶ ἀπέτυχον.

Ἡ μέθοδός του διαφέρει ἀπὸ τὴν κοινὴν ὑδροθεραπείαν ἰδίως κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀντὶ νὰ δίδῃ εὐθὺς τὴν ψυχρολουσίαν, ντοὺς τοὺς καταιωνισμούς καὶ ἄλλα συνήθη μέσα, ἅτινα εἶνε λίαν σφοδρὰ διὰ πολλὰς κράσεις, ἀρχίζει διὰ σειρᾶς δυναμοτικῶν

μέσων διὰ τῶν ὁποίων συνειθίζει βαθμυδὸν τὸ σῶμα εἰς τὰ δραστηριότερα μέτρα.

Ἐν πρώτοις ἔρχεται ὁ ἄνευ ὑποδημάτων περιπάτος, κατ' ἀρχὰς μὲν μὲ περικνημίδας μόνον, ἀργότερον δὲ μὲ γυμνοὺς πόδας. Ὁ περιπάτος οὗτος διαρκεῖ ἀπὸ 10 λεπτὰ ἕως 2—3 ὥρας.

Ὁ περιπάτος ἐπὶ τοῦ ὕγρου χόρτου, ἐκτελεῖται καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐπὶ 15—45 λεπτά τῆς ὥρας, συνήθως, ἐνῷ ἡ πρωϊνὴ δρόσος μένει ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἐνίοτε ὅμως, ἀφοῦ καταβραχῇ ὁ χόρτος διὰ τοῦ ποτιστηρίου.

Τὸ θέαμα τῶσαν ἀνυποδότην Κυριῶν καὶ Κυρίων, περιπατούντων καὶ ἀνταλλασσόντων χαιρετισμούς καὶ φιλοφρονήσεις, ὡς ἂν εὐρίσκοντο εἰς τὴν μουσικὴν, εἶναι λίαν πρωτότυπον. Ἐν ἡλείψει χόρτου ὁ περιπάτος οὗτος γίνεται ἐπὶ λιθοστρώτου ἐδάφους καταβεβρεγμένου διὰ ψυχροτάτου ὕδατος. Μετὰ τὸν περιπάτον καθαρίζονται ἀπλῶς οἱ πόδες ἀπὸ τὴν προσκολληθεῖσαν ἄμμον, καὶ τίθενται ἀσπόγγιστοι ἐντὸς τῶν περικνημίδων καὶ ὑποδημάτων.

Ἀνώτερος ἐτι βαθμὸς τοῦ σκληρυντικοῦ περιπάτου εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς χιόνος, ἢ τῆς πάχνης.

Οἱ περιπατοῦντες πρέπει νὰ κινούνται ἀδιακόπως ἐπὶ $\frac{1}{4}$ τῆς ὥρας τὸ ὀλιγώτερον, ἵνα ἐπιταχύνωσι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Πρὸς τοῦτους εἶνε ὑποχρεωτικὸν τὸ ποδόλουτρον εἰς τὸν ποταμόν, ὅστις διέρχεται τὸ Βερσόφεν, τοῦτο γίνεται δις τῆς ἡμέρας, πρωὶ καὶ μετὰ μεσημβρίαν.

Τὸ ἰσχυρότερον ὅλων τῶν σκληρυντικῶν μέσων εἶναι ἡ λεγομένη *περίχυσις τῶν γονάτων*, διὰ ποτιστηρίου. Τὸ μέσον τοῦτο εἶναι λίαν δυσάρεστον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀποτελεσματικὸν εἰς πολλὰς παθήσεις τῶν ποδῶν. Ὑπάρχει ἐν παράδειγμα, ὅπου οἱ ὄνυχες εἶχον πέσει, καὶ μετὰ τινα καιρὸν ἀνενεώθησαν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης.

Ὁ Ἀββὰς δὲν παραδέχεται τὰ θερμὰ λουτρά, τὸ πολὺ παραδέχεται τροποποιήσιν τινα, ἰδίων ἐναλλὰξ ψυχρὸν λουτρόν ἐπὶ 10 λεπτά, καὶ θερμὸν ἐπὶ ἓν λεπτόν, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐπὶ 33 λεπτά τῆς ὥρας. Θεωρεῖ ἀπ' ἐναντίας τὸ ψυχρὸν λουτρόν τοῦ σώματος ὀλοκλήρου ὡς λίαν ὠφέλιμον, ἀλλὰ μόνον ἂν τὸ σῶμα ᾖ θερμὸν. Ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ παραμικρὸν ρίγος, ἢ ἂν οἱ πόδες ᾖ ψυχροὶ ἀπαγορεύει τὸ λουτρόν. «Δὲν διατάζω,» λέγει, «νὰ διςχυρισθῶ, βασιζόμενος ἐπὶ μακρᾶς πείρας καὶ προσεκτικῆς μελέτης τοῦ ζήτηματος, ὅτι ὅσον θερμότερον καὶ ὅσον μαλλον ἰδρωμένον εἶνε τὸ σῶμα, τόσον μεγαλητέρα εἶναι ἡ ὠφέλεια τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ.» Συνιστᾷ δὲ νὰ μὴ διαρκέσῃ πολλὰ λεπτά τὸ λουτρόν, ἵνα μὴ

ἀφαιρεθῇ ἡ θερμότης τοῦ σώματος. Ἀπαγορεύει νὰ σπογγίζωνται οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ λουτροῦ, πρέπει νὰ ἐνδυσθῶσιν ἀμέσως, (τὰ ἐνδύματα ὅμως νὰ ᾖ λίαν στεγνά,) καὶ νὰ περιπατήσωσιν ἢ ἄλλως πως νὰ κινηθῶσιν, ἐντὸς δὲ ὀλίγων λεπτῶν τὸ σῶμα ὅλον εἶνε στεγνόν.

Ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς θεραπείας, τὸ ὕδωρ χρησιμεύει καὶ ὡς φάρμακον εἰς πλείστας ἀσθενείας καὶ παθήσεις. Οὕτω, λ. χ. οἱ πάσχοντες ἐκ χρονίας δυσκοιλιότητος ὀφείλουσι νὰ πίνωσιν ἐκ διαλειμμάτων ὅλην τὴν ἡμέραν. Πρὸς τοῦτο, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν μικρὰν φιάλην, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμίσειαν ὦραν ροφῶσιν ὀλίγον ὕδωρ. Λέγεται ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἔφερε τὰ κάλλιχα ἀποτελέσματα.

Ὅπως καὶ ἂν ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐμπειρικός οὗτος καὶ αὐτοδίδακτος ἱατρός ὠφέλησε καὶ ὠφελεῖ καθημερινῶς πλείστους ἀνθρώπους, πτωχοὺς ἐπίσης καὶ πλουσίους, διότι δὲν δέχεται πληρωμὴν. Ὡς εὐεργέτης δὲ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος εἶναι πρόσωπον ἐνδιαφέρον καὶ ἄξιον σεβασμοῦ.

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

Ὁ τεράστιος Ἥλιος.

Εἰς τὸν ἄπειρον χῶρον τοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἥλιοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταπληκτικῶς μεγαλειότεροι ἀπὸ ἡμῶν, ὁ ὁποῖός μας δίδει θερμότητα, φῶς καὶ ζωὴν. Ὁ ἀστὴρ Ἀρκτοῦρος, ὅστις εἶνε γνωστός ὅτι εἶνε ἥλιος ἄλλου πολὺ μεμαχρυσμένου συστήματος πλανητῶν, ἀπέχει 11,500,000 φορές μακρύτερον ἢ ὅσον ὁ ἰδικός μας φωτοβόλος ἥλιος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ διάμετρος του εἶνε 74,000,000, ἡ δὲ περιφέρειά του περὶ τὰ 224,000,000 μίλια! Ὁ ἥλιός μας μόλις ἔχει διάμετρον 866,000 μιλίων, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀρκτοῦρος εἶνε τοῦλάχιστον 551,000 φορές μεγαλειότερος κατὰ τὸν ὄγκον τοῦ ἰδικοῦ μας ἀρματηλάτου Φαέθωνος!

ΕΠΙΜΟΝΗ.

Τὰ κατωτέρω εἶνε παρμένα ἀπὸ τὰς παραδόσεις ἐνὸς ἐργοστασίου ἐν Γλασκῶβη τῆς Σκωτίας. Πρὸ τριάντα ἐτῶν ἓν παιδίον μὲ γυμνὰ πόδια καὶ κουρελιασμένα ροῦχα παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ ἐνὸς ἐργοστασίου καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐργασίαν μετακομιστοῦ.

— «Αὕτη ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ πολὺ τρέξιμο,» εἶπεν ὁ διευθυντής μὲ χειρονομίαν καὶ μὲ ἓνα βαρὺν τόνον τῆς φωνῆς. «Ἐπειτα τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ χρειάζεται δι' αὐτὸ εἶνε νὰ ἔχῃς παπούτσια.»

Τὸ παιδί λυπημένον ἀνεχώρησε. Ἐξῆς δὲ μὲ διάφορα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔκαμνε τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγοράν καὶ τὴν νύκτα ἐκοιμάτο μέσα σ' ἐνα σταῦλον. Πρὶν περάσουν δύο μῆνες, εἶχε κερδήσει τόσα χρήματα ὅσα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ἀγοράσῃ